

Rozhlasová reportáž - Zdeněk Weitosch

1. vstup (25+12 s)

„Ptáky jsme tu lovili, křepelky jsme chytali, chytali jsme leccos, tyhle ty obyčejný ptáky. A pak jeden čas přilítli strakapúdi, to nás hrozně nadchlo... protože oni jsou krásný. Nevím, jestli jste někdy viděli v přírodě, barevný, a ty jsme děsně milovali.“

A: S úsměvem na tváři líčí svá dětská léta Zdeněk Weitosch. Na svět přišel 8.června 1933 v Praze, ale od malička bydlel s rodiči a mladším bratrem v domku v Kralupech nad Vltavou.

2. vstup (13+19 s)

M: I když byl Zdeněk během 2. světové války dítě, střípky některých nezapomenutelných momentů mu utkvěly v hlavě. Kromě bombardování Kralup v roce 1945 to byly i další okamžiky brutality z konce války.

„Tudy projížděla spousta takzvaných Besarábců a to byly bohatý lidi, převážně to byli sedláci. Který měli koně a tak... Ty utíkali do Německa, protože tam měli jistotu, že se jim nestane, to co se jim mohlo stát tady, protože tady ty lidi některý byli dost pěkný bestie.“

3. vstup (16+31 s)

M: Po válce se Weitoschovi přesunuli do Litoměřic za tatínkovou prací. Nato začal Zdeněk navštěvovat gymnázium v Broumově. Zde nejdříve přebýval v místním klášterním internátu, ale po takzvané "Akci K", se musel přesunout a zbytek studia strávil u hostující rodiny Mayerových.

„V tý kvadratuře toho kláštera, tam přistavili autobusy, tam přijeli ty estébáci, nařídili nám nastoupit do těch autobusů. No a teďka my jsme se tam nemohli vejít, to byly malý autobusy. Ten holomek vrchní, ten říkal: „Kdybych vás tam měl našlapat, parchanti!“ No nakonec nás tam našlapal a vyvezli nás ven. A to bylo na tom absurdní, vyvezli nás k Náchodu, tam nás vyházeli doslova z těch autobusů. A teďka jděte, dělejte, co umíte... A my neměli peníze, neměli jsme nic.“

4. vstup (7+15 s)

A: Zdeněkův tatínek pracoval jako ředitel octárny a konzervárny v Litoměřicích. S nástupem komunismu měl vstoupit do strany.

„Můj otec, to byl řízek, a přišli za ním, aby vstoupil do strany. Musíte mi to odpustit, ale to se nedá jinak cítovat než doslova: ‘Můžete mi tak akorát políbit prdel.’ Tím skončila přihláška do strany. A taky ho hned vyhodili.

5. výstup (15+16 s)

M: Po maturitě pokračovala jeho studia na zeměměřické fakultě ČVUT. Když se ze Zdeňka stal geodet, byl vyslán do světa. Nejprve na Slovensko, ale stihl se podívat i do Alžírka. Profese ho celý život naplňovala, i když nebyla prvotním přáním...

Původně jsem chtěl bejt kočí, mně se líbili koně. A to se mi splnilo v pětačtyřicátým, tady Rusové vypustili do stráně koně, tak jsem si chytil koně. Pak mi ty koně sebrali, já jsem brečel jak želva.

6. výstup (12+33 s)

A: Dnes je Zdeňku Weitoschovi 90 let a stále tráví čas na zahradě i vinicích. Ty po něm zdědili jeho děti.

Důkazem úcty k němu jsou slova syna Štěpána, která přikládáme na závěr:

M: *Od doby co si jako kluk pamatuji, byl pro mě táta velkým morálním vzorem. Vždy mluvil pravdu, i když mu to nepřinášelo žádné výhody a někomu to nebylo po chuti. Vždy držel slovo a bylo na něj vždy spolehnutí. Ač vzrůstem nevelký, charakterem obr. Vždy slušný a přátelský ke svým bližním.*

A: *Rezervovaný k lidem, kteří mu lidsky neseďeli. Ač svým názorem pevný, nikdy nikoho hned neodsoudil, ale posoudil pohnutky jeho chování. Je to do dneška člověk, který mě svým příkladem obohacuje a vede určitým směrem slušnosti a morálky.*